

*Vím, že to dělají. Že tu moje děti tajně vyjídají hrášek
z chlebičeků. Syn je odvážnější, nebojí se pro kořist
nazdvihovat plátky salámu. Čelit strachu vydrží dva tři
talíře, pak utíkají za stromy, odkud pozorují cvrkot
a domlouvají další nájezd.*

*Mám je teď metr od sebe a blízká přítomnost otce dělá
výpravu ještě dobrodružnější. Najednou postřehnou, že
se jim dívám do očí. Ztuhnou.*

*Z tváře se mi snaží vyčíst výtku, avšak jediné, čeho se jim
dostane, je výjev tuctového chroupání slaných tyčinek.
Chvilí mě baví držet oba prcky v napětí a pozorovat jejich
zmatení, vzápětí se ale přistihnu, že netuším, jak svoji
lehce nejapnou hereckou etudu ukončit: jestli té lumpárně
spikleneckým úsměvem požehnat, nebo se zamračit jak
večerní obloha nad námi.*

*Není vám už zima, děti? Ozvalo se mi za zády. Ne, babi,
vůbec!*

Všichni jsme jí zalhali. Já nejhlasitěji.